У 1920–1930-х роках українська культура пережила період активного розвитку. Молоді митці прагнули переосмислити традиції, розширити межі мистецтва та утвердити національну ідентичність. Література, театр, живопис, кіно й музика набули нових форм, демонструючи потужний творчий злет. Проте свобода думки швидко стала загрозою для тоталітарного режиму.

Розстріляне відродження — не просто культурний феномен, а трагічна сторінка історії, що назавжди закарбувалася в долях тогочасних українських митців. Символом цієї епохи став будинок "Слово" в Харкові — центр мистецького життя, де створювалися шедеври та точилися інтелектуальні дискусії. Однак згодом цей осередок творчості перетворився на місце страху та переслідувань.

Однією з яскравих постатей цього культурного злету був Юліан Шпол (справжнє ім'я Михайло Яловий, 1895—1937) — поет, прозаїк, драматург, журналіст і громадський діяч. На початку 1920-х років він активно популяризував футуризм та був одним із засновників "Ударної групи поетів-футуристів", сприяючи інноваційному розвитку української літератури.

У харківському будинку "Слово" літератор мешкав у квартирі N° 30 разом зі своєю дружиною, Лідією Вовчик-Блакитною. У цей період він активно співпрацював

із Миколою Хвильовим та Олесем Досвітнім. Їх навіть називали "трьома мушкетерами" української літератури. Разом вони прагнули створити нову, самобутню українську культуру, вільну від нав'язаних догм. У 1925 році Юліан Шпол став одним із засновників літературного об'єднання "Гарт", а наступного року — першим очільником ВАПЛІТЕ, де об'єдналися найталановитіші письменники того часу. У 1927 році почав працювати сценаристом у державній кінематографічній організації ВУФКУ в Одесі.

Творчість митця вирізнялася новаторством, а його формалістичний роман "Золоті лисенята" (1929) став знаковим явищем української літератури. Крім того, він працював над драматичними творами, сценаріями для кіно, гумористично-іронічними текстами. Проте його творчий шлях обірвався через репресивну політику тоталітарної влади. У 1930 році в Харкові відбувся показовий судовий процес над членами Спілки визволення України (СВУ), що призвів до масових вироків представникам української інтелігенції. Ця подія стала початком масштабних репресій.

У травні 1933 року Михайла Ялового арештували, звинувативши у шпигунстві та контрреволюційній діяльності. Без належних доказів його засудили до розстрілу. З листопада 1937 року він загинув в урочищі Сандармох — місці масових страт української інтелігенції. Лише у 1957 році Михайла Ялового було посмертно реабілітовано.

Художники: Володимир Таран, Олександр Харук, Сергій Харук. Скульптори: Анатолій Демяненко, Володимир Атаманчук.

РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ. ЮЛІАН ШПОЛ

